

Marcin Liberadzki

Szkoła Główna Handlowa
<https://orcid.org/0000-0001-8236-004X>

Bail-out bez bail-in? Restrukturyzacja banków Carige i Banca Popolare di Bari

Streszczenie

W artykule przeanalizowano przypadki dwóch włoskich banków: Carige oraz Banca Popolare di Bari, które otrzymały wsparcie systemowe bez formalnego uruchomienia procedury przymusowej restrukturyzacji (ang. *resolution*). Porównanie obu interwencji pokazuje, że państwa członkowskie mogą skutecznie wspierać upadające banki, unikając umorzenia zobowiązań banków (tzw. *bail-in*), poprzez wykorzystanie mechanizmów hybrydowych. W artykule wskazano na potrzebę doprecyzowania zasad *resolution* i pomocy publicznej w UE oraz podkreślono napięcia między teorią a praktyką Unii Bankowej.

Słowa kluczowe: resolution, bail-out, bail-in, Carige, Banca Popolare di Bari

Kody klasyfikacji JEL: G21, G28

1. Wprowadzenie

1.1. Resolution i mechanizm *bail-in*

Przymusowa restrukturyzacja (ang. *resolution*) to proces interwencji wobec banku, który znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, ale którego likwidacja w trybie

standardowym mogłaby zagrozić stabilności systemu finansowego. Resolution ma na celu zapewnienie ciągłości funkcji krytycznych banku, ograniczenie kosztów dla podatników, ochronę deponentów i inwestorów detalicznych oraz minimalizację ryzyka systemowego. Resolution zostało przyjęte w odpowiedzi na kryzys finansowy z lat 2008–2012, który ujawnił słabości europejskiego sektora bankowego i doprowadził do masowego angażowania środków publicznych w ratowanie banków (ang. *bail-out*) [Schillig, 2016]. Ramy prawne umożliwiające uporządkowaną likwidację banków zagrożonych upadłością, przy jednoczesnym ograniczeniu pomocy publicznej i ochronie stabilności finansowej, wprowadza Dyrektywa Parlamentu Europejskiego 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. (BRRD – Bank Recovery and Resolution Directive), zaś w Unii Bankowej jest to Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. (SRM – Single Resolution Mechanism).

Centralnym narzędziem resolution jest *bail-in*, czyli mechanizm absorpcji strat przez akcjonariuszy i wierzycieli banku. W przeciwieństwie do *bail-out*, w którym straty pokrywa państwo, *bail-in* zakłada umorzenie lub konwersję:

- instrumentów kapitałowych, tj. Common Equity Tier 1 (CET1), Additional Tier 1 i Tier 2,
- możliwość konwersji długu podporządkowanego i zobowiązań kwalifikowanych oraz hierarchię absorpcji strat zgodną z zasadą „no creditor worse off” (NCWO) [Liberadzki, 2016].

Wyłączone z *bail-in* są właściwie tylko depozyty gwarantowane i obligacje zabezpieczone. Minimalny poziom absorpcji strat wynosi 8% zobowiązań i funduszy własnych banku. Aby umożliwić skuteczne stosowanie *bail-in*, banki muszą posiadać odpowiedni poziom funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowanych (MREL – Minimum Requirement for Own Funds and Eligible Liabilities) [Schillig, 2016; Moloney, 2014]. W tym celu wprowadzono nową klasę długu – ang. *non-preferred senior debt*, która znajduje się pomiędzy długiem podporządkowanym a obligacjami zwykłymi [Liberadzki, 2019].

Choć BRRD zakłada ograniczenie pomocy publicznej, w praktyce wiele przypadków resolution kończyło się zaangażowaniem środków państwowych [European Banking Institute, 2025]. Wynika to z elastyczności BRRD oraz trudności w absorpcji strat przez sektor prywatny, zwłaszcza w krajach o wysokim udziale inwestorów detalicznych w finansowaniu banków [Kowalski, 2018].

BRRD przewiduje różne narzędzia resolution: sprzedaż działalności, instytucję pomostową, wydzielenie aktywów, *bail-in* oraz nadzwyczajne wsparcie publiczne [Liberadzki, 2016]. Ostatnie z nich może być zastosowane tylko po uprzednim wykorzystaniu pozostałych narzędzi i absorpcji strat przez inwestorów [European Commission, 2013].

Sztandarowym przykładem zastosowania resolution był przypadek Banco Popular w czerwcu 2017 r. Hiszpanii, gdzie zastosowano pełny mechanizm *bail-in* bez pomocy publicznej [Single Resolution Board, 2017a]. W przypadku Monte dei Paschi di Siena (MPS) nie doszło do resolution, zastosowano jednak zapobiegawczą rekapitalizację z udziałem państwa, na podstawie przepisów BRRD [European Commission, 2017a]. Warunkiem uznania tej formy wsparcia było umorzenie obligacji podporządkowanych w ramach mechanizmu „podziału strat” [European Commission, 2017b]. Banki regionalne we Włoszech: Banca Popolare di Vicen-

za S.p.A. i Veneto Banca otrzymały pomoc publiczną mimo braku formalnego resolution, co wzbudziło kontrowersje [Kowalski, 2018]. Jednak i w tym przypadku odbyło się to kosztem posiadaczy obligacji Tier 2 [Liberadzki, 2019].

2. Założenia metodyczne badań

Celem niniejszego opracowania jest przeprowadzenie analizy porównawczej dwóch przypadków restrukturyzacji banków włoskich – Carige oraz Banca Popolare di Bari – w kontekście zastosowania (lub jego braku) mechanizmów resolution i bail-in, zgodnie z obowiązującymi regulacjami Unii Europejskiej. Badanie opiera się na metodzie studium przypadku (*case study*), która pozwala na pogłębioną analizę konkretnych interwencji instytucjonalnych w sektorze bankowym, uwzględniając ich kontekst prawny, ekonomiczny oraz polityczny.

Wnioskowanie naukowe przyjęte w artykule ma charakter dedukcyjno-indukcyjny. Z jednej strony, punktem wyjścia są ogólne zasady wynikające z dyrektywy BRRD oraz rozporządzenia SRM, które stanowią ramy teoretyczne dla działań restrukturyzacyjnych w Unii Bankowej. Z drugiej strony, poprzez analizę empiryczną konkretnych przypadków, identyfikują odstępstwa od tych zasad, co prowadzi do wniosków o charakterze ogólnym, dotyczących praktyki stosowania regulacji.

W badaniu wykorzystano dokumenty instytucji unijnych (Komisji Europejskiej, SRB, EBC), akty prawne, dane finansowe banków oraz literaturę przedmiotu. Dzięki temu możliwe było uchwycenie zarówno formalnych aspektów interwencji, jak i ich rzeczywistego wpływu na strukturę właścicielską, sytuację finansową banków oraz zgodność z zasadami pomocy publicznej.

Analiza została przeprowadzona z perspektywy instytucjonalno-regulacyjnej, uwzględniającej napięcia między teorią a praktyką Unii Bankowej. Szczególny nacisk położono na identyfikację mechanizmów hybrydowych, które pozwalają państwom członkowskim na obejście formalnych procedur resolution, co może prowadzić do asymetrii regulacyjnej i ryzyka systemowego.

3. Badania

3.1. Bail-out razem z bail-in. Przypadki banków Monte dei Paschi di Siena, Veneto Banca i Banco Popolare di Vicenza

Banca Monte dei Paschi di Siena

22 grudnia 2016 r. włoski bank Monte dei Paschi ogłosił niepowodzenie próby pozyskania kapitału z sektora prywatnego. 1 czerwca 2017 r. komisarz ds. konkurencji UE Margrethe Vestager oraz włoski minister gospodarki i finansów Pier Carlo Padoan osiągnęły porozumienie

w sprawie warunków zapobiegawczej rekapitalizacji MPS [European Commission, 2017a]. Artykuł 32 ust. 4 lit. d dyrektywy BRRD przewiduje możliwość dokapitalizowania wypłacalnego banku przez państwo, pod warunkiem spełnienia określonych kryteriów (tzw. zapobiegawcza rekapitalizacja).

Państwo włoskie zainwestowało 5,4 mld EUR w zamian za akcje MPS (nabyte po cenie dyskontowej). Zgodnie z zasadą „podziału obciążeń” (ang. *burden sharing*), wynikającą z przepisów UE dotyczących pomocy państwa, posiadacze obligacji podporządkowanych oraz akcjonariusze wnieśli wkład w wysokości 4,3 mld EUR – poprzez konwersję obligacji Tier 2 (w dużej mierze posiadanych przez inwestorów detalicznych) na kapitał własny oraz rozwodnienie udziałów dotychczasowych akcjonariuszy [European Commission, 2017a]. MPS nie został objęty procedurą resolution ani nie został uznany za niewypłacalny. Zamiast tego, konwersja długu podporządkowanego na kapitał nastąpiła na mocy dekretu rządowego, a wsparcie kapitałowe (w praktyce bail-out) zostało udzielone w ramach zapobiegawczej rekapitalizacji zgodnie z art. 32 BRRD.

Veneto Banca i Banco Popolare di Vicenza

23 czerwca 2017 r. Europejski Bank Centralny uznał Veneto Banca oraz Banco Popolare di Vicenza za banki znajdujące się na progu upadłości lub zagrożone upadłością. Banki te miały wyjątkowo wysoki poziom kredytów niespłacanych (NPL) i nie spełniały wymogów filaru II oraz wymogów dotyczących buforów kapitałowych [Liberadzki, 2019].

Tego samego dnia Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji (SRB) zdecydowała, że nie ma podstaw do wszczęcia procedury resolution wobec tych banków, ponieważ nie pełniły one funkcji krytycznych, a ich upadłość nie była uznana za zagrożenie dla stabilności finansowej. Banki te zostały uznane za zbyt małe i nieistotne z punktu widzenia interesu publicznego [Single Resolution Board, 2017b].

25 czerwca 2017 r. Komisja Europejska zatwierdziła pomoc państwa dla obu banków. Następnego dnia Intesa Sanpaolo potwierdziła przejęcie aktywów i zobowiązań obu instytucji [European Commission, 2017c]. Decyzja SRB o niewszczygnięciu procedury resolution umożliwiła dostęp do pomocy państwa w ramach uporządkowanej likwidacji zgodnie z krajowym prawem upadłościowym.

Rząd włoski zapewnił zastrzyk gotówki w wysokości 4,8 mld EUR oraz do 12 mld EUR w formie gwarancji państwowych, aby umożliwić uporządkowaną likwidację i wesprzeć przejęcie przez Intesę. Dzięki zastosowaniu pomocy państwa, włoskie władze ochroniły depozyty oraz obligacje senioralne (w dużej mierze posiadane przez inwestorów detalicznych), ponieważ zostały one przeniesione do Intesy. Akcjonariusze oraz posiadacze obligacji Tier 2 zostali jednak objęci zasadą „podziału obciążeń” i ich instrumenty zostały umorzone [European Commission, 2017c].

Restrukturyzacje w 2019 r. kolejnych dwóch włoskich banków: Carige oraz Banca Popolare di Bari oznaczały pójście w nieco innym kierunku, albowiem odbyły się bez mecha-

nizmu „burden sharing”, jakkolwiek trudno w tym przypadku mówić o pomocy publicznej, przynajmniej w formie *explicite*. Stąd przyjęto posługiwanie się terminem rozwiązania „hybrydowego”.

3.2. Przypadek Carige

Carige, regionalny bank z Genui, od lat zmagał się z problemami strukturalnymi: wysokim udziałem nieobsługiwanych kredytów, niską rentownością oraz niestabilnym zarządem. Już w 2018 roku bank nie spełniał wymogów kapitałowych, a jego wskaźnik wypłacalności CET1 wynosił zaledwie 8,68%, przy wymaganym poziomie 11,8%. W grudniu 2018 roku akcjonariusze odrzucili plan dokapitalizowania banku kwotą 400 mln EUR, co doprowadziło do objęcia Carige nadzorem komisarycznym przez EBC w styczniu 2019 roku [Biraschi, 2019].

W czasie znajdowania się banku pod nadzorem komisarycznym podejmowano próby znalezienia inwestora strategicznego, jednak zakończyły się one fiaskiem. W związku z tym rozważano dwa scenariusze: przymusową restrukturyzację zgodnie z SRM oraz uporządkowaną likwidację na podstawie prawa krajowego. Zarówno EBC, jak i włoski rząd były świadome, że formalne zastosowanie resolution mogłoby wywołać efekt domina w sektorze bankowym, dlatego poszukiwano alternatywnego rozwiązania [Zombirt, 2023].

Zastosowano rozwiązanie hybrydowe, które obejmowało konwersję 313 mln EUR długu podporządkowanego na kapitał, nowy wkład 387 mln EUR ze strony Funduszu Gwarancji Depozytów (DGF) oraz transfer NPL o wartości 3 mld EUR do państwowej spółki SGA [Biraschi 2019; Zombirt, 2023].

Fundusz Gwarancji Depozytów, finansowany przez włoskie banki, odegrał kluczową rolę w dokapitalizowaniu Carige. Miał zainwestować łącznie 637 mln EUR:

- 324 mln EUR pochodziło z obowiązkowych składek włoskich banków,
- 313 mln EUR z konwersji istniejącego długu podporządkowanego Tier 2 na kapitał własny,
- Cassa Centrale Banca (CCB), bank spółdzielczy, miał dołożyć 63 mln EUR w zamian za mniejszościowy udział, podnosząc całkowitą wartość dokapitalizowania do 700 mln EUR,
- udział obecnych akcjonariuszy mógł zmniejszyć wkład DGF o maksymalnie 85 mln EUR.

Państwowa spółka SGA przejęła portfel niespłaconych należności o wartości 3,1 mld EUR w schemacie GACS, tj. gwarancji włoskiego Ministerstwa Finansów w procesie sekurytyzacji NPL, nieuznawanego przez Komisję Europejską za pomoc publiczną [MEF, 2016]. Dzięki temu wskaźnik NPL banku spadł z ponad 21% do około 2,7%, co znacząco poprawiło jakość aktywów.

Po wdrożeniu planu wskaźnik kapitału podstawowego CET1 wzrósł do 15,5%, przekraczając wymagania regulacyjne Europejskiego Banku Centralnego. Łączna kwota dokapitalizowania wyniosła 700 mln EUR, a DGF objął większościowy pakiet udziałów (71–90%) w banku [Biraschi, 2019; Zombirt, 2023]. Choć formalnie uniknięto bail-in, to *de facto* doszło do nacjonalizacji banku przez sektor bankowy i państwowe instytucje.

Europejski Bank Centralny (EBC) nadzorował proces restrukturyzacji, oceniając jego zgodność z zasadami pomocy publicznej oraz trwałość modelu biznesowego. Bank znajdował się pod tymczasową administracją EBC, co podkreślało wagę sytuacji.

3.3. Przypadek Banca Popolare di Bari

W grudniu 2019 roku Banca Popolare di Bari, jeden z największych banków spółdzielczych we Włoszech, został objęty nadzorem komisarycznym przez Bank Włoch. W czerwcu 2020 roku ogłoszono plan dokapitalizowania banku kwotą 1,6 mld EUR: 430 mln EUR od państwowego banku Mediocredito Centrale oraz 1,170 mln EUR z DGF. Wsparcie miało formę bezpośredniego zastrzyku kapitałowego w wysokości około 900 mln EUR. Co istotne, interwencja ta nie wiązała się z umorzeniem akcji ani obligacji podporządkowanych – co oznacza, że inwestorzy nie ponieśli strat, mimo że bank znajdował się w stanie głębokiej niewypłacalności [Biraschi, Karja, 2019].

Zgodnie z unijnymi zasadami pomocy publicznej, wsparcie państwowe dla banków może być dopuszczalne, jeśli spełnia warunki określone w komunikacie Komisji Europejskiej z 2013 roku („Banking Communication”). Kluczowym kryterium jest to, czy bank jest „failing or likely to fail” oraz czy jego upadek zagraża stabilności systemu finansowego [European Commission, 2020].

W przypadku Banca Popolare di Bari Komisja Europejska uznała, że pomoc publiczna była zgodna z zasadami, ponieważ:

- bank nie został formalnie uznany za „failing” przez Europejski Bank Centralny [European Central Bank, 2020],
- interwencja miała charakter prewencyjny i była uzasadniona interesem publicznym,
- nie było konieczności zastosowania procedury „burden sharing”, ponieważ wsparcie nie miało charakteru ratunkowego w rozumieniu unijnych przepisów [European Commission, 2020].

Komisja Europejska uznała, że interwencja miała charakter rynkowy i nie stanowiła pomocy publicznej. Dzięki temu uniknięto obowiązku bail-in, mimo że bank był niewypłacalny. Warunkiem było osiągnięcie przez Mediocredito Centrale zwrotu z inwestycji na poziomie 10%, co miało zostać zrealizowane poprzez symboliczną transakcję zakupu udziałów od DGF za 1 EUR [Biraschi, Knepper, 2020].

3.4. Porównanie przypadków Carige i Bari

Oba przypadki pokazują, że włoskie instytucje potrafią skutecznie omijać formalne procedury resolution, wykorzystując luki w definicji pomocy publicznej oraz strukturę własnościową funduszy systemowych. W obu przypadkach uniknięto formalnego bail-in, a pomoc

została udzielona poprzez instytucje systemowe. Syntetyczne porównanie restrukturyzacji obu banków włoskich przedstawia tabela 1.

Zarówno DGF, jak i SGA są instytucjami o charakterze systemowym. Choć DGF działał w ramach „dobrowolnego” schematu, a SGA przejęła aktywa po cenach rynkowych, to Komisja Europejska musiała ocenić, czy nie doszło do naruszenia zasad pomocy publicznej.

W przypadku Carige nie doszło do formalnego uruchomienia procedury resolution, co pozwoliło uniknąć pełnego bail-in, ale jednocześnie podważyło spójność unijnych zasad. W przeciwieństwie do Carige, działania wobec Banca Popolare di Bari charakteryzowały się brakiem „burden sharing”, czyli udziału inwestorów w kosztach restrukturyzacji.

Tabela 1. Syntetyczne porównanie modeli wsparcia banków Carige i Banca Popolare di Bari

Bank	Carige	Banca Popolare di Bari
Forma wsparcia	DGF + SGA	DGF + Mediocredito Centrale
Kwota wsparcia	700 mln EUR	1,6 mld EUR
Bail-in	Nieformalny (konwersja długu)	Brak
Udział państwa	Pośredni (SGA)	Bezpośredni (Mediocredito)
Ocena KE	Potencjalne ryzyko pomocy publicznej	Interwencja rynkowa

Źródło: opracowanie własne.

4. Podsumowanie i wnioski

Banco Popolare di Vicenza i Veneto Banca – nie bez kontrowersji – udzielono nadzwyczajnej pomocy publicznej (art. 57 BRRD). Wszczęto co prawda postępowania upadłościowe, aczkolwiek daleko idące wątpliwości wzbudza to, czy były to „standardowe postępowania upadłościowe” w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 47 BRRD. Zostały one uregulowane w szczególnych aktach prawnych, przyjętych na przełomie lat 2016–2017 i dopuszczających udzielenie zagrożonym instytucjom pomocy publicznej. Tym niemniej jednak, w celu uruchomienia pomocy publicznej konieczne było umorzenie hybrydowych instrumentów finansowych (w tym wypadku – obligacji podporządkowanych Tier 2). Mimo spełnienia przesłanek do zastosowania mechanizmu resolution, ostatecznie zastosowano rozwiązanie hybrydowe, dzięki któremu uniknięto formalnego bail-in, a jednocześnie zaangażowało środki systemowe.

Przypadki Carige i Banca Popolare di Bari pokazują, że Unia Bankowa potrzebuje dalszego doprecyzowania zasad dotyczących pomocy publicznej i resolution. Obecne podejście pozwala na interwencje, które formalnie nie naruszają zasad, ale *de facto* prowadzą do nacjonalizacji banków bez udziału inwestorów prywatnych w kosztach ratunku.

Istnieje luka między teorią a praktyką stosowania SRM, w tym sensie, że państwa członkowskie mogą wykorzystywać mechanizmy „quasi-publiczne” do ratowania banków. Brak jednoznacznych reguł może prowadzić do asymetrii w traktowaniu banków w różnych krajach. Brak „burden sharing”, zwłaszcza w przypadku Banca Popolare di Bari, wywołał kontrowersje

wśród ekspertów i instytucji europejskich. Pojawiły się obawy, że takie podejście może osłabić dyscyplinę rynkową, stworzyć precedens dla przyszłych interwencji bez udziału inwestorów oraz podważyć spójność unii bankowej i zasad SRM. Włoskie władze argumentowały jednak, że interwencja była konieczna ze względu na specyfikę lokalnego rynku, strukturę klienteli oraz ryzyko społeczno-ekonomiczne związane z upadkiem banku spółdzielczego.

Bibliografia

Akty prawne i inne dokumenty

1. Decreto-legge 23 dicembre 2016, n. 237, Disposizioni urgenti per la tutela del risparmio nel settore creditizio.
2. European Banking Institute. (2025). *The Banking Union and Union Courts: Overview of Cases*.
3. European Central Bank. (2019). *Supervisory assessment of BPB*.
4. European Commission (2017b). *Statement on Agreement in Principle between Commissioner Vestager and Italian authorities on Monte dei Paschi di Siena (MPS)*, Statement 17/1502, Brussels, 1.6.2017.
5. European Commission (2017c). *State Aid SA. 45664 (2017/N) – Italy – Orderly liquidation of Banca Popolare di Vicenza and Veneto Banca - Liquidation aid*. Brussels, 25.6.2017 C (2017) 4501 final.
6. European Commission. (2013). *Communication from the Commission on the application of State aid rules to support measures in favour of banks in the context of the financial crisis*. C (2013) 1914 final.
7. European Commission. (2017a). *State aid: Commission authorises precautionary recapitalisation of Italian bank Monte dei Paschi di Siena*, Statement 17/1905, Brussels, 4.7.2017.
8. European Commission. (2020). *State Aid SA.54519 – Italy – Aid to Banca Popolare di Bari*.
9. Legge 17 febbraio 2017, n. 15 – *Conversione In legge, con modificazioni, del decreto-legge 23 dicembre 2016, n. 237, recante disposizioni urgenti per la tutela del risparmio nel settore creditizio*.
10. MEF (Ministero dell'Economia e delle Finanze), *Guarantee on Securitisation of Non-Performing Loans (GACS)*, 27.07.2016 Single Resolution Board. (2017a). *Decision on Banco Popular Español*.
11. Single Resolution Board. (2017b). *Decision on Banca Popolare di Vicenza S.p.A. and Veneto Banca S.p.A.*

Wydawnictwa zwarte

1. Liberadzki, K., Liberadzki, M. (2016). *Konstrukcja, zasady emisji i wycena hybrydowych instrumentów finansowych na Eurorynku*. Warszawa: Wolters Kluwer.
2. Liberadzki, M., Liberadzki, K. (2019). *Contingent Convertible Bonds, Corporate Hybrid Securities and Preferred Shares. Instruments, Regulation, Management*. New York – Basingstoke: Palgrave Macmillan.

3. Moloney, N. (2014). *EU Securities and Financial Markets Regulation*. Oxford: Oxford University Press.
4. Schillig, M. (2016). *Resolution and Insolvency of Banks and Financial Institutions*. Oxford: Oxford University Press.

Artykuły naukowe

1. Biraschi, P. (2019). CreditSights, Carige: Private Solution With Systemic Support?, 16.08.2019.
2. Biraschi, P., Karja, P. (2019). CreditSights, Banca Popolare di Bari: State Aid, No Burden Share, 16.12.2019.
3. Biraschi, P., Knepper, L. (2019). CreditSights, Banca Popolare di Bari: State Rescue Confirmed, 15.06.2020.
4. Kowalski, A. (2018). Przymusowa restrukturyzacja banku (resolution) w praktyce – przypadki Banco Popular Español, Monte dei Paschi di Siena oraz Banco Popolare di Vicenza i Veneto Banca, *Monitor Prawniczy*, 20.
5. Zombirt, J. (2023). Środki publiczne a pomoc dla banków. Przypadek Carige Banca., *Społeczeństwo i Polityka*, 3(76).

Bail-out without Bail-in? The Restructuring of Carige and Banca Popolare di Bari

Abstract

The article analyzes the cases of two Italian banks – Carige and Banca Popolare di Bari – which received systemic support without the formal initiation of a resolution procedure. A comparison of both interventions shows that EU member states can effectively support failing banks while avoiding the bail-in of bank liabilities by using hybrid mechanisms. The article highlights the need to clarify the rules on resolution and state aid within the EU and underscores the tensions between the theory and practice of the Banking Union.

Keywords: resolution, bail-out, bail-in, Carige, Banca Popolare di Bari
